

389L0369

Nr L 163/32

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS OFFICIELLA TIDNING

14.6.89

RÅDETS DIREKTIV

av den 8 juni 1989

**om förhindrande av luftförorening från nya kommunala
avfallsförbränningsanläggningar**

(89/369/EEG)

**EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR
ANTAGIT DETTA DIREKTIV**

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 130 S i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁽²⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽³⁾, och

med beaktande av följande:

I Europeiska gemenskapens åtgärdsprogram för miljön från åren 1973⁽⁴⁾, 1977⁽⁵⁾, 1983⁽⁶⁾ och 1987⁽⁷⁾ betonas betydelsen av att förhindra och minska förorening av luften.

I rådets resolution av den 19 oktober 1987⁽⁸⁾ om åtgärdsprogrammet för miljön åren 1987–1992 konstateras att det är viktigt att gemenskapens insatser koncentreras bland annat till att införa lämpliga normer för att säkerställa ett effektivt skydd för människors hälsa och för miljön.

I rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall⁽⁹⁾ slås fast att avfall skall slutligt omhändertas på ett sådant sätt att människors hälsa inte utsätts för risker och miljön inte skadas. I detta syfte fastslås i samma direktiv att för varje anläggning eller företag som behandlar avfall tillstånd måste meddelas av den behöriga myndigheten, bland annat i fråga om de försiktighetsåtgärder som skall vidtas.

I rådets direktiv 84/360/EEG av den 28 juni 1984 om bekämpning av luftförorening från industrianläggningar⁽¹⁰⁾ slås fast att det för nya industrianläggningar, däribland avfallsförbränningsanläggningar, krävs tillstånd innan verksamheten får påbörjas. Ett sådant tillstånd får endast

beviljas när alla lämpliga förebyggande åtgärder mot luftförorening har vidtagits, inklusive tillämpning av bästa tillgängliga teknik som inte medför oskäliga kostnader.

Genom det ovan nämnda direktivet 84/360/EEG slås vidare fast att rådet genom enhälligt beslut efter förslag från kommissionen vid behov skall fastställa dels gränsvärden för utsläpp, som grundas på bästa tillgängliga teknik som inte medför oskäliga kostnader, dels lämpliga mättekniker och mätmetoder.

Förbränning av kommunalt avfall orsakar utsläpp av ämnen som kan ge upphov till luftförorening och därigenom skada människors hälsa och miljön. I vissa fall kan föroreningen vara gränsöverskridande.

Tekniker för att minska utsläppen av vissa förorenande ämnen från kommunala avfallsförbränningsanläggningar är väl etablerade. Dessa tekniker kan användas till en rimlig kostnad i nya förbränningsanläggningar och gör det möjligt att uppnå halter av förorenande ämnen i förbränningsgaserna som inte överstiger vissa gränsvärden.

Gränsvärden inom gemenskapen för dioxiner och furaner bör fastställas så snart som möjligt.

Samtliga medlemsstater har lagar och andra författningar om bekämpning av luftförorening från fasta anläggningar. Flera medlemsstater tillämpar särskilda bestämmelser för kommunala avfallsförbränningsanläggningar.

Genom att fastställa gränsvärden för utsläpp och andra krav på begränsning av föroreningar kan gemenskapen bidra till att öka effektiviteten hos de åtgärder som medlemsstaterna vidtar för att bekämpa luftförorening från kommunala avfallsförbränningsanläggningar.

För att säkerställa ett effektivt skydd för miljön bör krav och villkor fastställas när tillstånd lämnas till nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar. Kraven måste innefatta en skyldighet att efterleva gränsvärden för utsläpp av vissa förorenande ämnen och att skapa lämpliga förbränningsförhållanden, med beaktande av anläggningens tekniska utformning och driftförhållandena.

Bestämmelser bör fastställas om lämpliga mätningar och kontroller vid förbränningsanläggningarna. Allmänheten bör informeras om de villkor som gäller och om de resultat som erhålls.

(¹) EGT nr C 75, 23.3.1988, s. 4.

(²) EGT nr C 69, 20.3.1989, s. 219.

(³) EGT nr C 318, 12.12.1988, s. 3.

(⁴) EGT nr C 112, 20.12.1973, s. 1.

(⁵) EGT nr C 139, 13.6.1977, s. 1.

(⁶) EGT nr C 46, 17.2.1983, s. 1.

(⁷) EGT nr C 328, 7.12.1987, s. 1.

(⁸) EGT nr C 328, 7.12.1987, s. 1.

(⁹) EGT nr L 194, 25.7.1975, s. 39.

(¹⁰) EGT nr L 188, 16.7.1984, s. 20.

Utöver att fastställa gränsvärden för utsläpp är det viktigt - särskilt med avseende på avfallshantering - att uppmuntra en utveckling och spridning av kunskapen om och användningen av ren teknik, som en del av ansträngningarna att genom förebyggande åtgärder bekämpa förorening av miljön i gemenskapen.

Enligt artikel 130t i fördraget hindrar inte antagandet av sådana bestämmelser på gemenskapsnivå att en enskild medlemsstat upprätthåller eller inför sådana strängare åtgärder till skydd för miljön som är förenliga med fördraget.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I detta direktiv har följande beteckningar den betydelse som här anges:

1. Luftförorening: utsläpp av ämnen eller tillförsel av energi till luften som direkt eller indirekt härrör från människan och som medför risker för människors hälsa, skadar levande resurser, ekosystem eller materiella tillgångar, begränsar rekreativmöjligheter eller stör annat berättigat nyttjande av naturen.
2. Gränsvärde för utsläpp: den koncentration eller den mängd förorenande ämnen i utsläpp från anläggningar vilken inte får överskridas under en bestämd tidsperiod.
3. Kommunalt avfall: hushållsavfall, industriavfall jämte kontors- och affärsavfall samt annat avfall som är av liknande typ och sammansättning som hushållsavfall.
4. Kommunalt avfallsförbränningsanläggning: all teknisk utrustning som används för behandling av kommunalt avfall genom förbränning, med eller utan återvinning av förbränningsvärmen, med undantag för anläggningar

som till lands eller till havs används särskilt för förbränning av avloppsslam, kemiskt, giftigt och farligt avfall, riskavfall från sjukhus eller andra typer av speciellt avfall, även om dessa anläggningar också förbränner kommunalt avfall.

Denna definition omfattar hela anläggningen och området som hör till anläggningen med brännugnen och dess system för avfalls-, bränsle- och lufttillförsel jämte anordningar och system för kontroll av förbränningsprocessen och för kontinuerlig registrering och övervakning av förbränningsförhållandena.

5. Ny kommunalt avfallsförbränningsanläggning: en kommunalt avfallsförbränningsanläggning som beviljas tillstånd att tas i drift från och med den dag som anges i artikel 12.1.
6. Nominell kapacitet hos förbränningsanläggningen: den sammanlagda förbränningskapaciteten hos anläggningens ugnar, som den angetts av konstruktören och bekräftats av den driftansvarige, med särskild hänsyn till avfallens kalorimetriska värmevärde uttryckt som den mängd avfall som kan förbrännas per timme.

Artikel 2

Om inte annat följer av artikel 4 i direktiv 84/360/EEG skall medlemsstaterna vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa att villkoren i artikel 3-10 i det här direktivet ingår i det förhandstillstånd som krävs för varje ny kommunalt avfallsförbränningsanläggning enligt artikel 3 i direktiv 84/360/EEG och artikel 8 i direktiv 75/442/EEG.

Artikel 3

1. Nedanstående gränsvärden skall gälla för utsläpp från nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar, normaliserade till följande betingelser, nämligen temperatur 273 K, tryck 101,3 kPa, 11 % syre eller 9 % CO₂ torr gas:

Gränsvärden för utsläpp mg/Nm³ som funktion av förbränningsanläggningens nominella kapacitet

Förorenande ämne	Mindre än 1 ton/timme	Minst 1 ton/timme men mindre än 3 ton/timme	Minst 3 ton/timme
Stofthalt totalt	200	100	30
Tungmetaller	—	5	5
— Pb + Cr + Cu + Mn	—	1	1
— Ni + As	—	0,2	0,2
— Cd och Hg	—	—	—
Klorväte (HCl)	250	100	50
Fluorväte (HF)	—	4	2
Svaveldioxid (SO ₂)	—	300	300

2. För förbränningsanläggningar med en kapacitet på mindre än 1 ton per timme får gränsvärdena för utsläpp hänföras till en syrenivå på 17 %. I detta fall får koncentrationvärdena inte överskrida dem som fastställs i punkt 1 dividerade med 2,5.

3. De behöriga myndigheterna i en medlemsstat får avvika från punkt 1 och bevilja tillstånd för anläggningar med en nominell kapacitet på mindre än 1 ton per timme, om särskilda lokala förhållanden kräver detta och under förutsättning att ett gränsvärde på 500 mg/nm³ total mängd stoft och bestämmelserna i direktiv 84/360/EEG efterlevs. I sådana fall skall medlemsstaten informera och samråda med kommissionen. Kommissionen skall i sin tur informera de övriga medlemsstaterna.

4. De behöriga myndigheterna skall fastställa gränsvärden för utsläpp av andra förorenande ämnen än de som anges i punkt 1, om de anser att detta är nödvändigt på grund av sammansättningen hos det avfall som skall förbrännas och på grund av förbränningsanläggningens utformning. När dessa gränsvärden för utsläpp fastställs skall myndigheterna beakta föroreningarnas potentiella skadeverkningar på människors hälsa och på miljön samt bästa tillgängliga teknik som inte medför oskäligen kostnader. De behöriga myndigheterna kan fastställa gränsvärden särskilt för dioxiner och furaner, innan ett gemenskapsdirektiv antas som avser denna fråga.

Artikel 4

1. Alla nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar skall konstrueras, utrustas och drivas så att temperaturen hos den rökgas som bildas vid förbränningen av avfallet efter den sista insprutningen av förbränningsluft ökas till minst 850 °C under åtminstone två sekunder i närvaro av minst 6 % syre, på ett kontrollerat och genombländat sätt och även under de mest ogynnsamma förhållanden.

2. Vid drift av en ny kommunal avfallsförbränningsanläggning skall följande villkor vara uppfyllda:

- koncentrationen av kolmonoxid (CO) i förbränningsgaserna får inte överstiga 100 mg/Nm³,
- koncentrationen av organiska föreningar (uttryckt som totalt kol) i förbränningsgaserna får inte överstiga 20 mg/Nm³.

De värden som anges i a och b skall normaliseras till följande betingelser: temperatur 273 K, tryck 101,3 kPa, 11 % syre eller 9 % CO₂ torr gas.

3. Andra villkor än de i punkt 1 får beslutas, om lämpliga tekniker används i förbränningsugnarna eller i utrustningen för behandling av förbränningsgaserna. Detta gäller under förutsättning att de behöriga myndigheterna har försäkrat sig om att det med användning av sådana tekniker är möjligt att begränsa utsläppen av polyklorerade dibensodioxiner (PCDD) och polyklorerade dibensofuraner (PCDF) till samma eller lägre nivåer än de som uppnås under de förhållanden som anges i punkt 1.

De beslut som fattas med stöd av denna punkt och resultaten av de kontroller som görs skall meddelas till kommissionen av de behöriga myndigheter som medlemsstaterna har utsett för detta ändamål.

4. Alla nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar skall konstrueras, utrustas och drivas så att sådana utsläpp till luft förhindras som kan orsaka betydande luftförorening i marknivå. Framför allt skall gasformiga utsläpp ske på ett kontrollerat sätt genom en skorsten.

Den behöriga myndigheten skall säkerställa att skorstenens höjd bestäms så att människors hälsa och miljön skyddas.

Artikel 5

1. De värden för temperatur och syrehalt som fastställs i artikel 4 är minimivärden som alltid skall efterlevas när anläggningen är i drift.

2. Den koncentration av kolmonoxid (CO) som anges i artikel 4.2 a är gränsvärdet för timmedelvärdet för samtliga anläggningar. När det gäller anläggningar med en nominell kapacitet på 1 ton per timme eller mer måste minst 90 % av alla värden som uppmätts under någon 24-timmarsperiod understiga 150 mg/Nm³. Dessa medelvärden skall beräknas endast med hänsyn till anläggningens effektiva drifttimmar, inklusive ugnarnas start- och stopperioder.

3. I fråga om andra ämnen för vilka det enligt artikel 6 krävs kontinuerliga mätningar

- får inte något rullande sjudagarsmedelvärde för de uppmätta koncentrationerna överskrida motsvarande gränsvärden,
- får inte något dygnsmedelvärde för de uppmätta koncentrationerna överskrida motsvarande gränsvärde med mer än 30 %.

Vid beräkning av de ovan nämnda medelvärdena skall hänsyn tas endast till anläggningens effektiva drifttid, inklusive ugnarnas start- och stopperioder.

4. Om endast icke-kontinuerlig mätning krävs, skall det anses att gränsvärdena för utsläpp efterlevs om resultatet av varje mätserie, definierad och bestämd enligt de regler som fastställs av de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 6.3, 6.4 och 6.5, inte överskrider gränsvärdena för utsläpp.

Artikel 6

1. Följande mätningar skall utföras vid nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar:

- Koncentrationen av vissa ämnen i förbränningsgaserna:
 - Koncentrationerna av total mängd stoft, CO, syre och HCL skall mätas och registreras kontinuerligt för anläggningar med en nominell kapacitet som uppgår till minst 1 ton per timme.

ii) Följande skall mätas periodiskt:

- koncentrationerna av de tungmetaller som anges i artikel 3.1, av HF och av SO₂ för anläggningar med en nominell kapacitet som uppgår till minst 1 ton per timme,
- koncentrationerna av total mängd stoft, HCL, CO och syre för anläggningar med en nominell kapacitet som uppgår till mindre än 1 ton per timme, och
- koncentrationerna av organiska föreningar i allmänhet (uttryckta som totalt kol).

b) Driftparametrar:

- i) Kontinuerlig mätning och registrering skall ske av gasernas temperatur i det område där de villkor som anges i artikel 4.1 är uppfyllda och av halten vattenånga i rökgaserna. Kontinuerlig mätning av vattenånga är inte nödvändig om förbränningsgasen torkas innan utsläppen analyseras.
- ii) Rökgasernas uppehållstid vid minimitemperaturen 850 °C enligt artikel 4.1 måste kontrolleras åtminstone en gång i samband med att förbränningsanläggningen tas i bruk och under de mest ogynnsamma driftförhållanden som kan förutses.

2. Resultatet av de mätningar som anges i punkt 1 skall normaliseras till följande betingelser:

- Temperatur 273 K, tryck 101,3 kPa, 11 % syre eller 9 % CO₂ torr gas.

Om artikel 3.2 tillämpas får resultaten dock normaliseras till följande betingelser:

- Temperatur 273 K, tryck 101,3 kPa, 17 % syre torr gas.

3. Samtliga mätningar skall registreras, bearbetas och presenteras på ett lämpligt sätt, så att de behöriga myndigheterna kan kontrollera att de fastställda villkoren har uppfyllts, i enlighet med förfaranden som dessa myndigheter har beslutat.

4. De provtagnings- och mätmetoder som används för att uppfylla kraven enligt punkt 1 samt placeringen av provtagnings- eller mätpunkterna skall i förväg godkännas av de behöriga myndigheterna.

5. För de periodiska mätningarna skall de behöriga myndigheterna fastställa lämpliga mätprogram för att säkerställa att resultaten är representativa för den normala utsläppsnivån för de aktuella ämnena.

De resultat som erhålls måste kunna användas för att visa att respektive gränsvärde har efterlevts.

Artikel 7

Alla nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar skall vara utrustade med stödbrännare. Dessa brännare skall automatiskt träda i funktion när förbränningsgasernas temperatur faller under 850 °C. De skall också användas under start- och stopperioderna för att säkerställa att ovan nämnda minimitemperatur alltid upprätthålls under dessa perioder och så länge avfall finns i förbränningskammaren.

Artikel 8

1. Om mätningarna visar att de gränsvärden som fastställs i detta direktiv har överskridits, skall den behöriga myndigheten så snart som möjligt underrättas. Den behöriga myndigheten skall säkerställa att anläggningen inte drivs vidare så länge utsläppsnormerna inte uppfylls och vidta alla åtgärder som krävs för att säkerställa att anläggningen ändras eller att driften upphör.

2. När det är fråga om ett tekniskt oundvikligt driftstopp hos reningsutrustningen, skall de behöriga myndigheterna fastställa den längsta tidsperiod under vilken utsläppskoncentrationerna av de föroreningar som reningsutrustningen är avsedd att reducera får överskrida fastställda gränsvärden. Om ett haveri inträffar, skall den driftansvarige begränsa eller stoppa driften av anläggningen så snart det är praktiskt möjligt och till dess den normala driften kan återupptas. Driften av anläggningen får därvid inte i något fall fortsätta oavbrutet längre än 8 timmar. Dessutom skall den totala drifttiden under ett år vid angivna förhållanden understiga 96 timmar.

Stofthalten i utsläppen får inte i något fall överskrida 600 mg/Nm³ under de tidsperioder som avses i föregående stycke. Alla övriga villkor, särskilt de som avser förbränningsförhållandena, skall vara uppfyllda.

Artikel 9

Med de begränsningar som följer av bestämmelser om sekretess i affärsförhållanden, skall allmänheten få tillgång till de upplysningar som krävs enligt artikel 9 i direktiv 84/360/EEG och, genom lämpliga förfaranden och i den form som fastställs av de behöriga myndigheterna, till resultaten av de kontrollmätningar som avses i artikel 5 och 6.

Artikel 10

I undantagsfall får medlemsstaterna tillåta avvikelser från vissa av bestämmelserna i detta direktiv i fråga om anläggningar som är särskilt konstruerade för förbränning av bränsle som utvinns ur avfall (dvs. bränsle som framställs ur den brännbara delen av kommunalt avfall genom avancerade mekaniska processer, i syfte att uppnå högsta möjliga återvinningsgrad för sådant avfall, och vilket bränsle inte innehåller mer än 15 % aska före en eventuell tillsats av ämnen för att förbättra bränslets egenskaper). Sådana avvikelser får endast tillåtas om det skulle innebära höga kostnader att följa bestämmelserna eller om bestämmelserna på grund av

anläggningens tekniska utformning är olämpliga från teknisk synpunkt, samt under förutsättning att

- anläggningarna i fråga inte används för förbränning av annat avfall än det som avses ovan (med undantag för stödbränsle som utnyttjas vid start),
- bestämmelserna i direktiv 84/360/EEG följs.

Artikel 11

1. Inom ramen för den kontroll som föreskrivs i artikel 11 i direktiv 84/360/EEG och med hänsyn även till artikel 4 i det direktivet, skall medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att de behöriga myndigheterna kontrollerar att villkoren i detta direktiv för nya förbränningsanläggningar efterlevs.

2. Detta direktiv inverkar inte på kravet i artikel 12 i direktiv 84/360/EEG, att medlemsstaterna vid behov skall se över villkoren i ett tillstånd som beviljats för en förbränningsanläggning.

Artikel 12

1. Medlemsstaterna skall senast den 1 december 1990 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De skall genast underätta kommissionen om detta.
2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 13

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Luxemburg den 8 juni 1989.

På rådets vägnar

J. L. SAENZ COSCULLUELA

Ordförande